

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobkyně: **H. Ch.**
st. příslušnost Ukrajina
zastoupena advokátkou Mgr. Helenou Pindejovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2017, č. j. MV-34647-4/SO-2014

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 11. 2017, č. j. MV-34647-4/SO-2014, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč, k rukám její advokátky Mgr. Heleny Pindejové, sídlem Příkop 8, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 10. 12. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná ve smyslu § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
2. Ministerstvo vnitra její žádost rozhodnutím ze dne 5. 2. 2014, č. j. OAM-79908-22/DP-2012, zamítlo s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu. Podle správního orgánu I. stupně žalobkyně vykonávala závislou práci, nikoliv podnikatelskou činnost. Současně nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
3. Odvolání žalobkyně žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že žalovaná nevycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nedbala na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
5. Závěr, že činnost žalobkyně byla závislou prací, zaujaly správní orgány pouze na základě provedeného výsledku. Ten pak hodnotily účelově. Správní orgán I. stupně neprovedl žádný další důkaz, o němž by opřel tvrzení o nelegálnosti práce a neplnění účelu pobytu.
6. Žalobkyně podala v průběhu předmětného správního řízení žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. V rámci tohoto řízení s ní byl proveden obdobný výslech s totožnými dotazy jako v rámci řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na jehož základě správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně nepodniká, ale vykonává závislou práci. Oproti tomu ve věci trvalého pobytu žalovaná rozhodnutím ze dne 2. 6. 2016, č. j. MV-9395-4/SO-2016, prvostupňové rozhodnutí zrušila z důvodu, že nebyl prokázán výkon nelegální práce žalobkyní. V projednávaném případě žalovaná rozhodla v rozporu se svým dřívějším rozhodnutím týkajícím se žádosti ve věci trvalého pobytu.
7. S ohledem na značnou délku odvolacího řízení žalovaná měla zjišťovat a přihlídnout k případným změnám skutkového stavu při posuzování zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobkyně v České republice žije společně s manželem a dvěma nezletilými dětmi, které navštěvují základní, resp. střední školu. Obě děti ovládají češtinu lépe než ukrajinštinu. Žalovaná při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí vůbec nezmínila rodinnou situaci žalobkyně a nezabývala se všemi rozhodnými skutečnostmi.
8. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že ve věci trvalého pobytu vedeného pod sp. zn. MV-9395-4/SO-2016 posuzovala výkon nelegální práce ve vztahu k možnému narušení

veřejného pořádku. Citované rozhodnutí bylo vydáno v rozdílné věci, proto nelze konstatovat, že se jedná o obdobná řízení.

10. Z výsledku žalobkyně je nepochybné, že její činnost vykazuje znaky závislé práce. Žalobkyně při výsledku potvrdila, že zdrojem jejích finančních prostředků je práce, resp. úklid na stavbě, kterou jí domluvil manžel u společnosti TREZETA. Pokyny a úkoly jí dává manžel a také pan Č., který v této společnosti pracuje. Žalobkyně k výkonu práce potřebuje např. rukavice, které dostává na stavbě. Na stavbu si nic nemusí vozit, odměna jí chodí vždy stejná, odvíjí se od počtu odpracovaných hodin. Žalobkyně vykonávala závislou práci, nikoliv podnikání. Neplnila tedy účel svého pobytu, což je nutné podřadit pod jinou závažnou překážku pro prodloužení pobytového oprávnění.
11. K námitce stran změny skutkového stavu žalovaná uvedla, že tento se v podstatě nezměnil. Obě děti jsou stále nezletilé a nezaopatřené. Správní orgán I. stupně důkladně a rozsáhle zkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Sama žalobkyně uvedla, že děti ovládají ukrajinštinu a navštěvují Ukrajinu. Z toho vyplývá, že žalobkyně má na území Ukrajiny pravděpodobně rodinu, příbuzné a známé, které navštěvuje. Netvrdí, že jí cokoliv brání ve vycestování do země původu. Samotná a ničím nepodložená obava z nemožnosti získat zaměstnání v zemi původu nemůže způsobit nepřiměřenost rozhodnutí.
12. Žalovaná s ohledem na vše uvedené navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

13. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
14. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
15. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
16. Soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutkového stavu [bod IV. A) rozsudku]. Poté hodnotil námitku nesprávného posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života [bod IV. B) rozsudku].

IV. A) Námitka nedostatečného, resp. nesprávného posouzení skutkového stavu

17. Žalobkyně namítla, že hodnocení skutkového stavu správními orgány je účelové a nedostatečně podložené důkazy.
18. Soud se proto nejprve zabýval obecně formulovanou námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve správním řízení.
19. Ze správního spisu ověřil, že žalobkyně ke své žádosti přiložila některé listiny a správním orgánem I. stupně byla vyzvána k doplnění chybějících náležitostí (výzva ze dne 18. 12. 2012, č. j. OAM-79908-4/DP-2012). Žalobkyně na výzvu reagovala a v měsíci lednu a dubnu 2013 zaslala správnímu orgánu I. stupně další doklady k posouzení její žádosti. Dne 20. 11. 2013 byla žalobkyně vyslechnuta a následně dne 5. 2. 2014 rozhodl správní orgán I. stupně o zamítnutí její žádosti. V rámci odvolacího řízení nebyly podklady pro rozhodnutí doplňovány. Takto zjištěný skutkový stav považuje soud za dostatečný. Neshledal proto, že by došlo k porušení § 3 správního řádu.

20. Jinou otázkou však je, zda byl skutkový stav posouzen správními orgány v souladu se zákonem, resp. zda podklady shromážděné v předcházejícím správním řízení poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že činnost žalobkyně představovala závislou práci.
21. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, platí, že závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odst. 2 tohoto ustanovení závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.
22. Podle citovaného ustanovení zákoníku práce je základním definičním znakem závislé práce, který ji odlišuje od občanskoprávních a obchodněprávních vztahů, skutečnost, že tato práce je vykonávána ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti mezi smluvními stranami. Zaměstnavatel je oprávněn dávat zaměstnanci pokyny a zaměstnanec je povinen tyto pokyny respektovat; pracovněprávní vztah tak zakládá dominantní postavení zaměstnavatele vůči zaměstnanci. Druhým odlišujícím znakem od občanskoprávních a obchodněprávních vztahů je skutečnost, že pracovněprávní vztahy vytvářejí zvláštní osobní vztah mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem se zvláštními právy a povinnostmi na obou stranách. Zaměstnanec je povinen vykonávat práci osobně a nemůže se nechat při výkonu práce zastupovat; plnit povinnosti ze smlouvy nemůže za zaměstnance třetí subjekt. Pracovní vztah rovněž zakládá závazek loajality zaměstnance vůči zaměstnavateli. Zaměstnavatel má naproti tomu zejména povinnost chránit zdraví zaměstnance a jeho bezpečnost při práci (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 21 Cdo 992/2017-265).
23. Závislá práce je vždy vykonávána jménem zaměstnavatele za mzdu, plat nebo odměnu za práci v pracovní době nebo jinak dohodnuté nebo stanovené době na pracovišti zaměstnavatele, popř. na jiném dohodnutém místě, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2016, sp. zn. 21 Cdo 4619/2014, nebo ze dne 19. 1. 2017, sp. zn. 21 Cdo 3613/2015).
24. Mezi pomocné znaky závislé práce patří také skutečnost, že zaměstnanec podléhá kontrole zaměstnavatele, k výkonu práce používá prostředky poskytnuté zaměstnavatelem, neodpovídá za výsledek práce a je trvale vázán k jednomu zaměstnavateli. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je společným rysem všech znaků závislé práce osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli, neboť tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Pro přijetí závěru o závislé práci musí správní orgány podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, prokázat naplnění všech těchto znaků - zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Přitom „*vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele. Pokud má ovšem správní orgán naplnění tohoto subjektivního znaku objektivně prokázat, musí zkoumat, zda je dána osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli a zejména co je její příčinou.*“

25. Žalobkyně při výsledku uvedla, že prostředky na živobytí si opatřuje uklízením. Tuto činnost vykonává od příjezdu na území České republiky doposud. Není zaměstnaná, vlastní živnostenské oprávnění. Podle svých slov „*uklízí v kancelářích, zalévá kytky*“. V současné době pracuje v Medlánkách na stavbě. Zde květiny nezalévá. Na otázku správního orgánu, zda má pevnou pracovní dobu, uvedla, že „*to má domluvený s firmou Trezeta*“, pro ni uklízí. Dříve uklízela ještě pro Penholm. Práci u obou společností jí domluvil manžel. Pokyny a úkoly, co má dělat, jí dává manžel a pan Č., který rovněž pracuje v Trezetě. Na pracoviště se žalobkyně dopravuje autobusem. Pro svou práci potřebuje rukavice, které jsou na stavbě, jako všechno ostatní. Sama si nic neveze. Vystavuje faktury pro společnost, pro kterou uklízí. Peníze jí chodí na účet každý měsíc podle počtu odpracovaných hodin. Ty si píše na lístek, který následně předá společnosti. Měsíčně si vydělá asi 12 000 Kč. O účetnictví se jí stará manžel, který pracuje na stavbě pro společnost Trezeta. Daňové přiznání za rok 2012 jí pomáhal podat manžel (Protokol o výsledku ze dne 20. 11. 2013, č. j. OAM-79908-17/DP-2012).
26. Na základě výše uvedeného výsledku správní orgán I. stupně konstatoval, že činnost žalobkyně vykazuje znaky závislé práce. Uvedl, že žalobkyně vykonává činnost osobně, nikoliv však z vlastní vůle, ale podle pokynů třetí osoby, v ohraničeném a sledovaném čase. Náklady na pracovní pomůcky i odpovědnost za jejich zajištění nese Trezeta, jejíž zástupce současně sleduje počet odpracovaných hodin žalobkyně.
27. Jak bylo popsáno výše, jedním z pojmových znaků závislé práce je vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance. Ze správního spisu, resp. z výsledku žalobkyně, nevyplývá, jak konstatoval správní orgán I. stupně, že žalobkyně činnost nevykonává z vlastní vůle. Vztah nadřízenosti a podřízenosti zaměstnance a zaměstnavatele je subjektivní kategorií. Rozhodující je proto zejména skutečnost, zda sám zaměstnanec vnímá své postavení jako podřízené, a z tohoto důvodu respektuje pokyny zaměstnavatele. Pokud má správní orgán naplnění tohoto subjektivního znaku prokázat, musí mít postaveno na jisto, že je dána osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Správní orgány však naplnění uvedeného znaku nikterak nezjišťovaly. Z obecných a povšechných informací získaných při výsledku žalobkyně takový závěr podle soudu učinit nelze. Uvedla-li žalobkyně, že pokyny a úkoly, co má dělat, jí dává manžel a pan Č. ze společnosti Trezeta, neznamená to bez dalšího, že by žalobkyně byla v podřízeném vztahu vůči společnosti Trezeta, v níž uklízí. I v případě plnění zakázky osobou samostatně výdělečně činnou je pochopitelné, že objednatel zakázky dává pokyny dodavateli. Skutečnost, že zaměstnanci či jednatelé společnosti dávali žalobkyni pokyny, co či kde je nutné uklidit, nezakládá bez dalšího vztah podřízenosti žalobkyně k této společnosti.
28. Stejně tak z provedeného výsledku nelze podle soudu učinit jednoznačný závěr, že žalobkyně svoji činnost vykonávala v ohraničeném čase. Správní orgány touto formulací pravděpodobně mínily ohraničenou pracovní dobu žalobkyně. Takový závěr však z provedeného výsledku ani z jiných podkladů založených ve správním spisu nevyplývá. Obecně vedeným výsledkem žalobkyně správní orgán I. stupně nemohl získat detailní informace o činnosti žalobkyně, které by jej bez důvodných pochybností vedly k závěru, že činnost žalobkyně naplňuje znaky závislé práce. Důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně vyplývající z § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců proto neobstojí.
29. Námitka nesprávného posouzení důvodu této otázky žalovanou tak je důvodná.

30. Soud doplňuje, že žalovaná rovněž pochybila, pokud v napadeném rozhodnutí nepřihlédla ke skutečnosti, že ve věci trvalého pobytu žalobkyně jiný senát žalované v rozhodnutí ze dne 2. 6. 2016, č. j. MV-9395-4/SO-2016, konstatoval, že na základě provedeného výslechu nebylo možné tvrdit, že žalobkyně vykonává závislou práci. Je sice pravdou, jak uváděla žalovaná ve svém vyjádření k žalobě, že uvedené rozhodnutí bylo vydáno ve věci trvalého pobytu žalobkyně na základě jiného výslechu žalobkyně (ze dne 15. 7. 2015). To však podle soudu nic neměnilo na povinnosti žalované vypořádat se v napadeném rozhodnutí s jejím rozhodnutím ze dne 2. 6. 2016 vydaným ve věci trvalého pobytu žalobkyně, které obdobně jako napadené rozhodnutí řešilo povahu žalobkyní vykonávané činnosti. Jak Ústavní soud zmiňuje ve své judikatuře (např. nález sp. zn. I. ÚS 2086/17 ze dne 11. 12. 2018) součástí práva na spravedlivý proces aplikovatelného rovněž pro řízení před správními orgány je i požadavek zásadně stejného rozhodování v případech po skutkové stránce obdobných. Pokud tedy žalovaná hodlala zaujmout jiný názor ohledně povahy žalobkyní vykonávané činnosti než ve věci trvalého pobytu, měla se v napadeném rozhodnutí od této věci vedené pod sp. zn. MV-9395-4/SO-2016 patřičně skutkově odlišit a jiné posouzení věci řádně odůvodnit.
31. K návrhu žalobkyně na provedení dokazování rozhodnutím žalované ze dne 2. 6. 2016, č. j. MV-9395-4/SO-2016, soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 258/2017-176, konstatuje, že provádět dokazování je potřebné tehdy, je-li potřeba zjišťovat skutkový stav věci. Tak tomu bývá v případech rozdílných skutkových tvrzení stran sporu, které mohou mít vliv na výsledek věci. V daném případě mezi žalobkyní, která k důkazu předmětné rozhodnutí předložila a v jejíž jiné věci bylo rozhodnutí vydáno, a žalovanou, která předmětné rozhodnutí v jiné věci žalobkyně vydala, nebylo sporu o tom, že ve věci trvalého pobytu byla otázka závislé práce posouzena jinak než nyní. Tato skutečnost navíc nebyla stěžejním důvodem, proč soud shledal námitku nesprávného posouzení povahy vykonávané činnosti důvodnou. Za těchto okolností je soud přesvědčen, že s ohledem na shodná tvrzení účastníků bylo dokazování předmětným rozhodnutím žalované nadbytečné, proto jej soud neprováděl.

IV. B) Námitka nesprávného posouzení zásahu do soukromého a rodinného života

32. Žalobkyně dále namítala, že žalovaná chybně posoudila dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života a že s ohledem na délku odvolacího řízení nepřihlédla k případným změnám skutkového stavu.
33. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
34. Správní orgán I. stupně se k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabýval na str. 8 a 9 rozhodnutí. Uvedl, že žalobkyně žije na území se svým manželem (V. Ch.), který zde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V jeho věci bylo vydáno nepravomocné

rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Na území dále pobývají rovněž jejich dvě nezletilé děti (rok narození 2008 a 2011), z nichž mladší navštěvuje mateřskou a starší základní školu. Náplní práce žalobkyně jsou úklidové práce, tj. činnost, která není nijak spjata s územím České republiky a lze ji vykonávat i v zemi původu. Správní orgán hodnotil dopady rozhodnutí i na nezletilé děti, zejména na starší dceru navštěvující základní školu. Konstatoval, že *„starší z dětí odešlo na území České republiky v roce 2008, tedy v době, kdy měla dcera účastnice řízení již 7 let a měla navštěvovat základní školu. Je tedy velmi pravděpodobné, že starší z dětí hovoří svým mateřským jazykem a v zemi původu již zahájila povinnou školní docházku před odchodem do ČR. U mladšího z dětí naopak k zahájení školní docházky na území České republiky doposud nedošlo.“* Správní orgán dále přihlédl k výši příjmů rodiny, které nejsou nijak vysoké, a uzavřel: *„Jde-li o soukromý život účastnice řízení, má správní orgán za to, že vzhledem k neplnění účelu dlouhodobého pobytu a současně k výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání, je třeba případné důsledky tohoto rozhodnutí pro soukromý život účastnice řízení pokládat za přiměřené. Zde si správní orgán dovoluje zdůraznit, že účastnice řízení dlouhodobě a soustavně neplní účel povoleného pobytu, navíc svým konáním porušuje platné zákony České republiky, resp. vykonává závislou práci, k jejímuž výkonu účastnice řízení ve smyslu ust. § 89 zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, potřebuje povolení k zaměstnání, jímž však nedisponuje.“*

35. Vzhledem k tomu, že bylo podáno blanketní odvolání, které ani na výzvu nebylo doplněno, žalovaná na straně 8 rozhodnutí k dopadům do soukromého a rodinného života odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zdůraznila, že při posouzení byla zohledněna skutečnost, že žalobkyně účel povoleného pobytového oprávnění prokazatelně neplnila.
36. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány posuzovaly přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích dětí v porovnání s důvody, pro které byla žalobkyni zamítnuta žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Těmito důvody byla jiná závažná překážka spočívající ve výkonu závislé práce žalobkyně a nepředložení dokladů za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Za těchto skutkových okolností správní orgán I. stupně shledal, že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně bude přiměřený. Žalovaná se s hodnocením správního orgánu I. stupně ztotožnila.
37. Jak však soud uvedl výše, na základě důkazů obsažených ve správním spise nebylo možné bez důvodných pochybností uzavřít, že činnost žalobkyně představuje závislou práci. Správní orgány proto nesprávně zamítly žádost žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Odpadl-li jeden z klíčových důvodů, pro který byla žádost žalobkyně zamítnuta, neobstojí ani posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, které bylo na tento důvod zamítnutí žádosti úzce navázáno. Úkolem žalované v dalším řízení tak bude posoudit závažnost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně (a jejích nezletilých dětí) ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti, který v soudním řízení zpochybněn nebyl.
38. Námitka nesprávného posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně je proto důvodná.
39. Nad rámec výše uvedeného soud odkazuje na žalobkyní citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, podle něhož *„[v] případě*

posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí. Pro odvolací orgán je pak rozhodný skutkový stav v době vydání odvolacího rozhodnutí. (...). Pokud je ovšem odvolací orgán dlouhodobě (v projednávané věci dokonce několik let) nečinný, je pochybnost o aktuálnosti správním orgánem I. stupně zjištěného skutkového stavu zcela na místě. Jestliže je navíc předmětem posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí správní orgán II. stupně učinit kroky k ověření toho, zda nedošlo ke změně skutkového stavu.“ V rámci dalšího řízení tak bude na žalované, aby ověřila, zda v případě dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nedošlo ke změně skutkového stavu.

40. Závěrem lze doplnit, že pobývají-li s žadatelkou o dlouhodobý pobyt na území její nezletilé děti, je nezbytné v rámci posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatelky posoudit rovněž dopad rozhodnutí na zájmy nezletilých dětí, které jsou na její pobytové oprávnění vázány. Nejlepší zájem dítěte podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (resp. čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv EU) musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015-42, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-146, bod 29, nebo rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *M.P.E.V. a další proti Švýcarsku* ze dne 8. 7. 2014, č. 3910/13, bod 57).

V. Závěr a náklady řízení

41. Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že správní orgány chybně aplikovaly důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně vyplývající z § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pokud konstatovaly, že žalobkyní vykonávaná práce má charakter závislé činnosti. Druhý důvod zamítnutí žádosti podle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobkyně v podané žalobě nezpochybnila, proto se jím soud nezabýval; tento důvod zamítnutí žádosti žalované tak obstál. Za této situace by nesprávná aplikace § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců sama o sobě nevedla ke zrušení rozhodnutí žalované, neboť výrok správního orgánu I. stupně o zamítnutí žádosti žalobkyně potvrzený v odvolacím řízení žalovanou je správný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2018, č. j. 3 As 109/2017-64, bod 29). Zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1 s. ř. s. je však odůvodněno nesprávným posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť správní orgány toto posouzení vztáhly k oběma důvodům zamítnutí žádosti, z nichž jeden (který byl navíc pro takové posouzení stěžejní) neobstál. Z tohoto důvodu soud přistoupil k zrušení napadeného rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude jejím úkolem opětovně posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích nezletilých dětí při zvážení důvodů, jež vedly k zamítnutí žádosti; v rámci toho žalovaná zohlední zejména případnou změnu skutkového stavu a princip nejlepšího zájmu dítěte (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139, bod 36).
42. K požadavku žalobkyně, aby soud společně se zrušením napadených rozhodnutí žalovaného zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud uvádí, že tímto návrhem

není vázán. Z § 78 odst. 3 s. ř. s. vyplývá, že zrušení prvostupňového rozhodnutí je na úvaze soudu. V projednávané věci má soud za to, že postačí zrušení rozhodnutí žalované.

43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna její advokátky a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) a dva režijní paušály s těmito úkony spojenými, a to ve výši $2 \times 3\,100$ Kč a 2×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu, 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku). Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 10 800 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 10. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu